

Σύλληψη, βασανιστήρια και φυλάκιση το 1988 ΕΝΑ ΝΙΚΗΤΗΡΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΜΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΦΑΣΗ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

μονόλογος του ΣΟΥΧΕΙΛ ΧΟΥΡΙ

Translation of **SUHAIL KHOURY'S monologue** in Modern Greek
by the HELLENIC THEATRE/DRAMA & EDUCATION NETWORK (TENet-GR)

www.TheatroEdu.gr

ARTISTS ON THE FRONTLINE www.artistsonthefrontline.com / THE FREEDOM THEATRE www.thefreedomtheatre.org

ΣΟΥΧΕΙΛ ΧΟΥΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ & ΣΥΝΘΕΤΗΣ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Οι άνθρωποι ασκούν τις τέχνες σε κάθε πτυχή της ζωής τους: στο ντύσιμο, στο φαγητό, στα εργαλεία τους, στον θάνατο... τραγουδούν την ώρα που θερίζουν τα χωράφια, όταν μαζεύουν τις ελιές, όταν ψαρεύουν στη θάλασσα, την ώρα που ο βοσκός φροντίζει το κοπάδι του.

Και σε κάθε αγώνα, η τέχνη παίζει τον ρόλο της, εκφράζει την κατάσταση. Οι καλλιτέχνες, οι συγγραφείς και οι ποιητές πρωταγωνιστούν.

Στην αρχή της 1^{ης} Ιντιφάντα, οι Ισραηλινοί δεν έδιναν καμία σημασία στην επαναστατική μουσική ... Μετά όμως, όταν αποφάσισαν να σπάνε τα χέρια των παιδιών που πετούσαν πέτρες, απαγόρευσαν κι αυτά τα τραγούδια σε οποιαδήποτε μορφή τους.

Μια μέρα έφευγα από το στούντιο που αντιγράφαμε μουσική και είχα κρυφά μαζί μου περίπου 6.000 κασέτες.

Οι στρατιώτες με παρακολουθούσαν πολύ καιρό, και ο στρατός μου έστησε ειδική ενέδρα στον δρόμο. Τέτοιου είδους ενέδρες τις στήνουν συνήθως μόνο για να συλλάβουν κάποιον ηγέτη της επανάστασης.

Με συνέλαβαν σαν να ήμουν τρομοκράτης και σαν να ήταν όπλα οι κασέτες.

Μ' έβαλαν φυλακή κι άρχισαν τις ανακρίσεις.

«Ποιος έγραψε τα τραγούδια;

Ποιος τα μελοποίησε;

Ποιος τα διανέμει;

Και ποιος κάνει την παραγωγή;»

Με υπέβαλαν σε πολύ βαριά ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια.

Χρησιμοποίησαν μια τεχνική που ονομάζεται «Ο αναδευτήρας». Ο ανακριτής, ένας μεγαλόσωμος δυνατός άνδρας, με κρατούσε γερά από τους ώμους και με ταρακουνούσε με δύναμη για πολλή ώρα. Ένωθα να δονούνται και να ανακατεύονται όλα τα όργανα μέσα στο σώμα μου, σαν να πέθαινα.

Χρησιμοποίησαν και μια μέθοδο γνωστή ως «Το τέντωμα». Μ' έβαλαν σε μια καρέκλα χωρίς πλάτη, τα πόδια μου τεντωμένα. Ένας ανακριτής είχε το πόδι του στα γεννητικά μου όργανα και ένας άλλος με πίεζε με το πόδι στο στήθος. Πονούσα αφόρητα, καθώς με ανάγκαζαν να κάθομαι έτσι λυγισμένος και να προσέχω να μην πέσω προς τα πίσω.

Την ώρα που με βασάνιζαν, μου έρχονταν διάφορες μελωδίες και τις κατέγραφα στον νου μου.

Μέχρι τη δωδέκατη μέρα, τα βασανιστήρια είχαν γίνει τόσο άγρια, που παρέλυσα. Δεν είχε νόημα να συνεχίσουν να με ανακρίνουν, κι έτσι σταμάτησαν.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα δύο αντιφατικά συναισθήματα. Πρώτον, ήμουν στο χείλος του θανάτου εξαιτίας της τόσης βιαιότητας.

Δεύτερον, ένιωσα το αντίθετο, γιατί κατάλαβα ότι τελικά είχα θριαμβεύσει απέναντι στους ανακριτές μου.

Έτσι λοιπόν, η μελωδία που έγραψα ήταν ένα νικητήριο κομμάτι με μία αντίφαση.

Πέρασαν δέκα χρόνια μέχρι να καταφέρω να γράψω τη μουσική που μου είχε έρθει στον νου την ώρα που με βασάνιζαν στη φυλακή.

Δεν βρήκαν κάποιον νόμο με βάση τον οποίο να με καταδικάσουν, γι' αυτό αξιοποίησαν έναν νόμο από τον καιρό της Βρετανικής Εντολής. Εξέδωσαν ετυμηγορία για ποινή 15 μηνών με την κατηγορία της προτροπής σε βία και επανάσταση*.

*Παρόμοια κατηγορία είχε αποδοθεί στον ποιητή Νουχ Ιμπραχίμ, πριν από 50 χρόνια, και 40 χρόνια αργότερα στην ποιήτρια Νταρίν Τατούρ.

(Μετάφραση: Τζένη Καραβίτη και Ιωάννα Λιούτσια, 2023)

Επιμέλεια: Αλέκα Πλακονούρη